



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. V. Variæ sacerdotalis dignitatis considerationes proponuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

imo abundantioribus providenda, ac
 stenda: 1. Tim. 5. 17. *Qui bene præsunt Presby-
 teri, duplici honore digni sunt, id est, cumu-
 lato & abundantius, ut explicat Hugo Cardi-
 nalis: Sed primo dicit: qui bene præsunt, ut
 intelligas, quod ubi magnus est honor
 magnum quoque sit obligationis vinculum
 quod honoratum stringit: hinc S. Augusti-
 nus scribens Valerio Episcopo, Ep. 128. hoc
 ipsum innuit, dicens: *Hoc honore nihil in
 hac vita præstantius, & acceptabilius apud ho-
 mines esse potest, nihilque etiam apud Deum
 beatius, si eo modo in eo militetur, quo cælestis
 ipse Imperator jubet.**

Caput Quintum.

*Varia Sacerdotalis dignitatis considera-
 tiones proponuntur.*

Ponderavimus in præcedente capite sum-
 mas prærogativas, ac excellentias gra-
 dūs sacerdotalis; quia verò sancti Patres suis
 in operibus, scriptisque posteritati conse-
 cratis, sparsim non exigui ponderis de ipsius
 eminentia reflexiones ac motiva relique-
 runt, ut eò altiorem, ac præstantiorem,
 status nostri ac vocationis sacerdotalis for-
 memur conceptum, feligam ea, ac produ-
 cam,

cam, quæ magis è re nostra, ac in majus commodum nostrum cedere videbuntur. Comparavimus jam statum Sacerdotalem conditioni Angelicæ, ascendamus modo, ut multò ampliora percipiamus. Consideremus, quomodo, absque ullo tamen præjudicio excellentiæ ac præminentia Gloriosæ Genitricis Dei, an altitudo ipsius ac sublimitas, sacerdotalem dignitatem præcedat. Protestor, O Maria (prout inquit S. Bernardinus Senensis) me prorsus dicturum nihil, quod magnitudini tuæ possit obficere: *Virgo gloriosa & benedicta, excusa me apud te, quia non obloquor contra te.* Veritas autem me urget, ut dicam, *Sacerdotium in templo ipse prætulit supra te.* Utque sanctus suam hanc comprobet assertionem, plures in illius confirmationem adducit rationes. Summa fuit virginis sacratissimæ prærogativa, quod non solum portaverit, verum etiam conceperit suo in utero filium Dei, ast hoc solum una vice, & non amplius; Sacerdotes autem toties, quoties volunt, quatuor tantummodo prolatione verborum, ipsum ad manus suas faciunt descendere, atque ideo à sancto illo Eucharistia appellatur extensio Incarnationis: *Beata Virgo solum semel aperuit cælum* (hisque similia in favorem, ac ad in-

tentum nostrum scripsit S. Vincentius Ferre-
 rius *Fer. 1. in fest. C. ap. Chr. Sacerdos quolibet
 die, & in qualibet missa.* Addit supra hæc
 sanctus Bernardinus, Mariam, dum in uterum
 suum descendere fecit verbum divinum, o-
 eto protulisse verba, scilicet: *Ecce, ancilla
 Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.*
 Sacerdos autem dum quatuor solum eloqui-
 tur verba, de novo quasi in hostia incarna-
 ri facit unigenitum Dei. Tandem, *Exce-
 dit virginis potestatem* (ita concludit sanctus
 ille) *in immortalitate, nam in ventre virgi-
 nali mortalis fuit, in altari verò est impassibilis,
 ac immortalitate donatus.* Vult dicere; quod licet
 verbum æternū reclusum fuerit in utero
 virginali sacratissimæ Virginis Mariæ, erat ta-
 men ibidem subjectum passionibus, aliisque
 miseriis, quæ spoliū carnis, quod assumpserat,
 necessaria comitantur ac consequuntur; at
 verò in altari, in manibus sacerdotum, dota-
 tum est immortalitate, exemptum plane omni
 incommodo, nulli subjectum alterationi:
Verè veneranda sacerdotis dignitas (stupe-
 factus exclamat S. Augustinus *Conc. 2. in Ps. 37.*)
*in quorum manibus Dei filius, velut in utero
 virginis incarnatur: proindeque per legiti-
 mam consequentiam deducere, debebat,*
 quod

quod si Beata Virgo honoretur titulo Deiparae, sacerdotes debeant appellari: *Parentes Christi.* s. Bern. Serm. ad past. in Synodo. Si ergo hoc verum sit, & ut puto verissimum: *Audite fratres mei* (inquit S. Franciscus suis Religiosis) s. Bernard. Tom. 1. Ser. 23. art. 2. cap. 7. si Beata Virgo honoratur, ut dignum est, quia filium Dei portavit in sanctissimo utero suo; si Joannes Baptista contremuit, nec audet contingere sanctum Dei verticem; si sepulchrum, in quo per aliquod tempus latuit, tantâ veneratur reverentia, quantum debet esse sanctus est dignus, qui non jam mortuum, sed glorificatum, & in aeternum victurum, in quem desiderant Angeli prospicere, contrectat manibus, corde, & ore sumit, & aliis ad sumendum praeberet? Argumentum hoc adeo clarum est, ut explicatione non egeat: aliquid nihilominus proferre debemus de proportione illa, quam Sanctus innuere videtur: Deus, licet non indigeat creaturis, cum in seipso comprehendat, ac concludat omne bonum: *Bonorum nostrorum non eget*, inquit David, testatur nihilominus pro gloria nostra, per os Sancti Pauli, Spiritus sanctus, 2. Cor. 3. vers. 9. quod *Dei adiutores sumus*: & sanctus Hilarius Papa, loquens de sacerdote, scriptum reliquit memorabile dictum hoc: *Assumitur*

in Divina Trinitatis adjumentum. Præstat hoc ipsum per divinam gratiam, dum infidelium animabus plantat virtutes, DEI gloriam annunciat, populum sanctificat, & tandem, quo alio instrumento, ad propriam suam divinam hominum mentibus ingerendam cognitionem utitur DEUS, quam sacerdotem? *Ingens hæc, Angelica, imo Divina est dignitas, Dei cooperatores fieri in conversione animarum, divinamque in se operationem in alios transfundere, inquit Areopagita: De Eccl. Hierar. cap. 3. Hinc S. Gregorius Papa Lib. 4. Ep. 79. scribens Mauritio Imperatori, dicit ei, omnem honorem sacris exhibitum ministris, iisdem esse debitum, dum ab ipso met DEO sapissimè titulo Angelici, imo & ipso nomine Dei appellantur: Quid mirum, si illos vestra pietas dignetur honorare, quibus in suo eloquio honorem tribuens, eos aut Angelos, aut Deos ipse etiam appellat DEUS? Et Nazianzenus, postquam in nostram effusus fuisset laudem, cum eadem ferme omnia sua concludit phrasim, in Apolog. Et ut quod majus est dicam, Deus erit, aliosque Deos efficiet. Haud inobservata præteriti debet phrasim illa, qua utitur Spiritus sanctus, dum in sacra pagina Sacerdotis facit mentionem in persona Melchisedechi; Hebr. 7. Rex*

Salem, Sacerdos Dei summi, sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vita habens (notentur hæc ultima verba) assimilatus autem filio Dei. Credo ego, vix sanctum ullum scripsisse de gloria ac præcellentia sacerdotum, quin ipsos titulo Dei in terra cohonestaverit. Recusavit Magnus Constantinus suscipere causæ cognitionem aliquorum Episcoporum, cuius recusationis rationem reddit S. Gregorius, Lib. 4. Ep. 31. qui refert ipsum dixisse: *Ves Diu estis, à vero Deo constituti: dignum non est, ut nos iudicemus Deos.* De sacerdote registratum est in Constitutionibus Apostolicis, quæ extant sub nomine Sancti Clementis Papæ: *constitut. apost. lib. 2. cap. 26. Post Deum, terrenus Deus.* Sanctus Ambrosius de dignit. sacerdot. cap. 2. postquam sacerdotes hoc honorifico ornasset titulo: *Propago sanctificata*, statim ulterius subjungit; *Divina & Deifica professio.* Sanctus Carolus, Act. Eccl. Mediol. fol. 547. qui adeo providè, adeo circumspècte egit, ac scripsit in cunctis negotiis suis, liberè præfata omnia, in gradus sacerdotalis honorem, ac dignitatis ejusdem assertionem, confirmat: *Dei personam in terris gerunt, non Angeli solum, sed Dei appellantur, quod Dei immortalis vim, & numen apud*

apud nos teneant. Tandem Dionysius Car-
 thusianus *ibid. c. 3.* postquam retulisset ea,
 quæ fundata sunt in relato Areopagita, sa-
 cerdotesque nomine ac vocabulo Dei hono-
 rificasset, salutare prorsus subdit consilium.
*In omni divino officio non est audiendum alius
 ducem fieri, nisi quis secundum virtutem Dei
 formosissimus, id est, simillimus Deo existat.*
 Adjungo hisce unam nobis valde utilem ob-
 servationem, ex Epistola sancti Pauli ad E-
 phesios: *Eph. 4. v. 8. Ascendens Christus in
 aelum, captivam duxit captivitatem.* Vo-
 lebat forte dicere, quod secum contulif-
 set in cælum liberæ animas illas, quæ tan-
 to tempore in limbo detentæ fuerant capti-
 væ: verum, tunc dicere debuisset: *Libe-
 ram duxit captivitatem:* oportet ergo aliud
 aliquid per verba ista intendisse Apostolum:
 Quoad me, puto ipsum intendisse hoc,
 quod filius Dei, licet assideat dexteræ Dei
 Patris, cum i'bi habeat humanitatem suam,
 fervetque sacratissimum suum corpus, *for-
 mam servi accipiens*, ut sese exhibeat servum
 obedientissimum, dum à nobis sacerdoti-
 bus quatuor solum verba proferuntur,
 promptissimè descendit ex Empyreo, suam-
 que immensitatem, *quam cœli capere non
 possunt*, in uno indivisibili sacræ hostiæ atomo
 seu

seū particula restringit. Nonne hoc reverà prodigium est, quale non fuit auditum à sæculis? Portentum magnum fuit, dum solem suo in cursu detinuit, stititque Josue; *Ios. 10. v. 14.* verum fide certum est, omni die ad imperium nostrum sisti ac detineri verum æternumque justitiæ solem Christum Deum nostrum: *Obediente Domino voci hominis*; dumque in veteri lege ex potentia obedientiali sese stitit, ac obedivit creatura, in nova obsequitur ac obedit ipse Creator. Concludit ergo sanctus Carolus, *Act. Eccl. Mediol. ibid.* ac puram, nudamque edicit veritatem: *Potestas corpus & sanguinem Domini nostri conficiendi, & offerendi, tum peccata dimittendi, quæ illis collata est, humanam rationem ac intelligentiam superat, ne dum ei par, & similis in terris inveniri queat.*

Ex prærogativis hæc incomparabilibus consequentia una deducenda est, quam nobis dicat sanctus Bernardinus; *ibid. l. c.* *Quapropter sicut supra omne hominum genus, propter hoc mysterium Deus vos honoravit ita est vos eum super omnes diligere, revereri, ac honorare curate.* Quantò locus noster, in quo consistimus, altior, quantò perfectior est, tantò majus dedecus est, eò major infamia, si illi non respondeamus in vita ac moribus:

bus: hocque illud est, quod plorans ad Ecclesiam Catholicam relaxato, ac depravato suo saeculo scribebat Magnus Salvianus Massiliensis Episcopus: l. 2. ad eccl. cath. Nihil turpius est, quam excellentem esse quemlibet culmine, & despicabilem vilitate. Quid est dignitas in indigno, nisi ornamentum in luto? Et idem cunctos, qui sacri altaris suggestu eminent, tantum oportet excellere merito, quantum gradu.

Caput Sextum.

De infinita sacrificii incruenti excellentia, cuius sacerdotes sunt ministri, ac de Reverentia, quae cum oportet illud ipsum peragere.

Magnus ille asceticus Magister Avila, dum cuidam recenter initiato scribit sacerdoti, haec ei perpendenda, simul ac stupenda transmittit: *Quomodo foetidus vermis aliquis elevatus est ad tractandum ac agendum domestici instar, cum Deo infinita majestatis, & ideo eidem quasi imperandi? Domine mi, quis quae te tradidit manibus hujus tam indigni, tam miseri peccatoris? Quis te iterum deduxit in hoc exilium, in stabulum hoc, in hoc praesepe?*